

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA DIN JURUL TĂU?

CONTACTS

CREAȚIA VORBEȘTE

O declarația de
dragoste de la Dumnezeu

Teleportare – sau transformare

Dumnezeu este
peste tot

Singur?

Nu și cu Iisus

NOTA EDITORULUI COMOARA

Numai Dumnezeu știe de ce a pus unele dintre cele mai de preț comodități în locurile cele mai greu accesibile. Poate ca să ne testeze hotărârea – să vadă cât de departe suntem dispuși să mergem și ce preț suntem dispuși să plătim – și funcționează.

Fie că este exploatarea țițeiului în deșerturile din Orientul Mijlociu sau la Cercul Polar, fie minieritul în întuneric și frig pentru aur, diamante și alte metale și pietre prețioase, doar cei mai hotărâți înfruntă cele mai aspre condiții și își riscă viața să ajungă la ele și să se îmbogățească.

Dar apoi? Bogățiile lumii nu durează și nici nu aduc fericire de durată. „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?”¹ întreabă Iisus.

Din fericire pentru noi, Dumnezeu a pus cel mai de valoare lucru din viață – singurul lucru care poate satisface cu adevărat și care poate dura veșnic – la îndemâna oricui. Mă refer, bineînțeles, la dragostea Sa.

Unul dintre cele mai cunoscute și mai iubite versete din Biblie descrie iubirea lui Dumnezeu astfel: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.² Dorința Lui cea mai mare este ca noi să ne alăturăm Lui în căminul Său etern, Raiul, și a făcut posibil lucrul acesta prin plata prețului pentru păcatele noastre. Dumnezeu este esența iubirii³ – izvorul din care curg toate celelalte forme de iubire.

Dacă nu ai învățat încă cum să ajungi la rezervorul inepuizabil al iubirii lui Dumnezeu atunci acest număr al revistei s-ar putea să-ți schimbe viața!

Samuel Keating
Editor executiv

1. Matei 16:26
2. Ioan 3:16
3. Vezi 1 Ioan 4:8.

Noi îți oferim o varietate largă de cărți, materiale audio și video pentru inspirația și hrana ta sufletească.

Pentru comenzi te rugăm să ne contactezi la una din adresele de mai jos.

Adresa:

ContactS
în atenția lui: Christian
C.P. 129, O.P. 72
cod 032468
București

Email:

info@activated-europe.com

Web:

www.activated-europe.com/ro

Editori	Samuel Keating
Tehnoredactare	Gentian Suçi
Traducere	Oana Toșu

© 2019 Activated.

Toate drepturile rezervate.

Toate versetele au fost citate din Biblia versiunea Dumitru Cornilescu, excepțiile fiind menționate explicit.

A-RO-MG-AM-217-X

TELEPORTARE – SAU TRANSFORMARE

DE CHRIS MIZRANY

Cu câțiva ani în urmă, am călătorit cu autocarul noaptea împreună cu o prietenă către o altă parte a Africii de Sud. Ne-am pus bagajele în cală, ne-am băgat căștile în urechi și ne-am îmbărbătat pentru lungile și neconfortabilele ore ce aveau să urmeze. Înainte de călătorie, îmi amintesc că mă gândisem *Mi-aș dori să existe teleportare, căci atunci nu am irosi atâtea ore să ajungem dintr-un loc în altul*. Nu mă așteptam deloc la ce urma să mi se întâmple.

Cam pe la jumătatea drumului – cam pe la ora 2 noaptea, autocarul s-a stricat, iar șoferul ne-a anunțat că vom face o „pauză” indefinită. Trebuiau să sosească mecanicii, dar era cam neclar *când* anume.

Unii ne-am hotărât să ieșim afară, să ne mișcăm picioarele și să respirăm puțin aer proaspăt. Eu eram extrem de frustrat și chiar puțin supărat pe Dumnezeu

fiindcă a permis ca autocarul să se strice. Mă fâțâiam de colo-colo prin întuneric plângându-mi de milă.

Atunci am auzit un cântec, o melodie ușoară venind de undeva din grupul de pasageri. Avea un ritm frumos, clar și vesel. Rând pe rând mai multe voci i se alăturară. Și curând aproape toți cântam împreună, iar îngrijorările noastre au fost luate de valurile de armonii de camaraderie și de recunoștință.

Prietena mea mă prinse de umăr: „Privește în sus!” spuse ea, arătând către cer. Ce priveliște minunată – stele fără număr acoperind întinderea cerului și strălucind cu claritate, fără interferența luminilor orașului, ca și cum ar vrea să spună *Totul se va rezolva cu bine*. Priveam și cântam, și atunci am regretat reacția mea inițială și mi-am amintit de un citat pe care îl citisem mai demult: „Unul vede

noroiul, celălalt vede stelele”. Și mi-am dat seama că nu îmi doream cu adevărat să fiu teleportat. M-am hotărât să mă bucur de circumstanțe așa cum erau, bune și mai puțin bune, să fiu recunoscător pentru ceea ce aveam și să-mi fac timp să trăiesc bucuriile mărunte ale vieții. Cu cântecul mântuirii în suflet și sclipirile binecuvântărilor din jurul meu, pot aștepta fiecare zi cu entuziasm.

Iar autocarul a fost reparat și noi ne-am continuat drumul, dar mai mult de atât, eu am fost schimbat. În acea noapte înstelată, undeva în drum, mi s-a reamintit că Domnul este peste tot.

CHRIS MIZRANY ESTE DESIGNER WEB, FOTOGRAF ȘI MISIONAR CU HELPING HAND ÎN CAPE TOWN, AFRICA DE SUD.

Iubirea din parcare

DE MARIA FONTAINE

Știi că parcările noaptea pot fi foarte romantice? Mă refer la romantismul pe care l-am trăit cu Iisus pe când mergeam prin parcare.

Ca să îmi fac mișcarea zilnică aveam două opțiuni: fie să merg la o sală de gimnastică unde era aer condiționat, fie să ies afară în căldură. Fiindcă eu răcesc foarte ușor am preferat să optez pentru căldura de afară. Totuși, și eu am o limită la câtă căldură pot să suport. Și fiindcă era o perioadă foarte călduroasă din an a trebuit să aștept până s-a făcut mai răcoare – ceea ce a fost doar noaptea.

Am ieșit să-mi fac mișcarea când era liniște și mai toată lumea era în pat. Fiindcă era târziu și nu prea cunoșteam zona am decis să stau prin parcare, fiindcă era luminată și păzită. Mi-a luat cam cinci minute să parcurg în cerc toată parcare, așa că am făcut mai multe ture pentru o mișcare consistentă.

Paznicul de noapte m-a asigurat că eram în siguranță să merg prin parcare. Prezența lui vizibilă îmi reamintea de Dumnezeu, care era mereu aproape. Puteam să mă relaxez și să mă bucur de mișcare, știind că paznicul, Dumnezeu și îngerii Săi erau la datorie.

Dar să mă întorc la ideea de început: Ce era așa romantic în parcare? Era timpul meu personal de exerciții și de discuție cu Iisus, Cel care îmi cunoaște inima mai bine decât mă cunosc eu pe mine însămi. Totul era liniște, nimic ce să îmi distragă atenția, poate doar luna, care de fapt nu făcea decât să îmi amplifice trăirea.

Ei bine, mai era și un iepuraș care s-a ascuns în iarbă când am trecut pe acolo. Nu părea înspăimântat – doar puțin curios. Stătea și el până târziu, ca și mine.

Trebuie să recunosc că nu mă încântă să privesc mașini. Pe de altă parte mașinile mi-au dat un

motiv de laudă către Iisus pentru toate avantajele și soluțiile vieții moderne.

Neatractivitatea mașinilor a fost compensată de frumusețea naturală a copacilor de pe marginea proprietății. Luminile parcării luminau frunzele, conferindu-le un aspect dantelat și o nuanță aurie. Efectul luminii strălucind printre copaci era eteric, aproape magic. Contrastul dintre întuneric și lumina aurie crea un efect special care nu putea fi apreciat decât noaptea.

Ziua lucrurile par mai dure, mai rigide, mai pragmatice, mai utilitare, dar când întunericul nopții se îmbină cu luminile calde, totul se schimbă. Combinația parcă subliniază și evidențiază frumusețea care este deja aici. Defectele nu au dispărut; sunt acolo și vor fi evidente în lumina zilei, însă întunericul le maschează suficient cât să ne ajute să apreciem frumusețile care nu se

văd ziua. Iubirea lui Dumnezeu se aseamănă mult cu asta. Pentru mine a fost o ilustrare a modului în care Iisus vede frumusețea din noi și alege să treacă cu vederea imperfecțiunile noastre.

Într-o noapte am auzit cântecul unei păsărele, doar o dată. Nu l-am mai auzit din nou. A fost un concert minunat cu diferite triluri – un dar special de care Domnul meu grijuliu a vrut să mă bucur.

Când merg noaptea prin această parcare am la mine MP3-ul cu tot felul de chestii interesante de ascultat, dar nu prea ajung să-l pornesc fiindcă acesta este „timpul meu cu Iisus” și chiar Îi simt chemarea de iubire.

Vorbesc cu El despre multe lucruri. El îmi reamintește că frumusețea poate fi găsită și în parcuri, dacă El este acolo. Mă reasigură că indiferent de situațiile în care ne aflăm, împreună putem scoate ceva frumos din ele.

ÎN GRĂDINĂ

De C. Austin Miles

Am venit singur în grădină,
Pe când roua încă ședea pe trandafiri,
Și vocea pe care am auzit-o
Pe Fiul lui Dumnezeu mi-L descoperi.

Și El umblă cu mine și vorbește cu mine,
Și al Lui îmi spune că sunt,
Iar bucuria ce astfel am împărtășit-o,
Nimeni altul nu a cunoscut.

Când El vorbește, cu vocea Lui dulce,
Până și păsările amuțesc,
Și îmi revarsă în suflet o melodie
Cu note calde ce mă-nveselesc.

Și El umblă cu mine și vorbește cu mine,
Și al Lui îmi spune că sunt,
Iar bucuria ce astfel am împărtășit-o,
Nimeni altul nu a cunoscut.

DE DINA ELLENS

SĂ ÎI DAI TOATE BUCĂȚILE

Credeam că viața mea e completă. Aveam un soț iubitor, patru copii minunați și o viață împlinită în muncă umanitară. Ne mutasem în Indonezia ca să lucrăm într-un centru pentru copii cu dizabilități sponsorizat de International Council on Social Welfare și ne bucuram de întreaga experiență.

Însă după ce l-am născut pe al cincilea copil lucrurile au început să se schimbe. Noaptea au început să mă chinuie coșmarurile iar depresia să umbrească toate aspectele vieții mele. Apoi mi s-a destrămat și căsnicia.

Cam tot în acea perioadă m-am împrietenit cu câteva mămică care erau și ele de naționalități străine. Erau creștine și și-au deschis căminele și viețile pentru mine, s-au rugat pentru mine și m-au călăuzit către Cuvântul lui Dumnezeu.

Încurajată de ele am început să-mi găsesc răspunsurile în Biblie. Într-o zi, pe când citeam din Biblie, am fost mișcată până la lacrimi de

aceste cuvinte din Isaia 54:

„Nu te teme, căci nu vei rămâne de rușine; nu roși, căci nu vei fi acoperită de rușine, ci vei uita și rușinea tinereții tale și nu-ți vei mai aduce aminte de văduvia ta, căci Făcătorul tău este bărbatul tău... El este Răscumpărătorul tău.

Îți voi învăța copiii, iar ei vor avea pace”.¹

Deși acest pasaj a fost scris cu mii de ani în urmă am simțit că Dumnezeu îmi vorbește în mod personal. Nu am înțeles complet întregul mesaj, dar l-am tot recitat și m-am simțit cumva liniștită.

A însemnat un moment de cotitură pentru mine. Nu după mult timp mi-au dispărut visele urâte și pentru prima oară după luni de zile am putut să dorm și eu liniștită. Am devenit în general mai fericită și mai optimistă. Am continuat să trăiesc în Asia de Sud-est și să-mi cresc cei cinci copii, care acum au ajuns oameni mari, s-au căsătorit și m-au binecuvântat deja cu patru nepoți.

Dacă privesc în urmă pot să observ modul în care Dumnezeu și-a împlinit acele promisiuni. El a luat bucățile vieții mele sfărâmate și le-a lipit la loc.

DINA ELLENS A PREDAT ÎN ASIA DE SUD-EST TIMP DE 25 DE ANI. ACUM ESTE PENSIONARĂ DAR CONTINUĂ CU MUNCA VOLUNTARĂ ȘI CU PASIUNEA EI DE A SCRIE.

Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși se îngrijește de voi. – 1 Petru 5:7

În nopțile cele mai întunecate să te agăți de certitudinea iubirii lui Dumnezeu pentru tine, că El are întotdeauna un sfat pentru tine, o cale pe care să o urmezi și o soluție la problema ta – și vei trăi ceea ce crezi. Dumnezeu nu dezamăgește niciodată pe cel ce se încrede în El. – Basilea Schlink (1904-2001)

1. Isaia 54:4-5,13 tradus din engleză

DE MILA NATALIYA A. GOVORUKHA

SINGUR?

Mă aflu într-o piațetă din Sarajevo. Mă atrage mereu să revin în această țară care a suferit atât de mult în ultimul timp. Mă copleșesc amintirile. Când cei doi copii ai mei erau mici am fost în această piațetă cu ei să se dea cu rolele. Au alergat, s-au jucat, s-au întrecut între ei și au strigat de bucurie. Eu îi priveam, uneori cu îngrijorare, rugându-mă să nu se lovească, iar din când în când îi ajutam la vreun joc sau arbitram concursurile dintre ei.

Ce mult timp a trecut de atunci...

Ei au crescut. Cât de repede...

Am petrecut mult timp cu ei, i-am învățat acasă, i-am dus cu mine în multe dintre călătoriile mele, i-am implicat în munca mea voluntară, i-am învățat despre curățenie și bucătărie, i-am dus în excursii și multe altele. Erau cu mine aproape oriunde mergeam. Eram mamă singură și am avut parte de probleme și de provocări, dar mi-a plăcut să fiu mamă.

Dar au crescut și au părăsit căminul părintesc, iar eu m-am trezit că trebuie să trăiesc fără ei. M-am hotărât să mă reîntorc la munca misionară și m-am alăturat unui proiect în Bohol, în Filipine.

Bohol părea raiul pe pământ. Oceanul avea toate nuanțele posibile de albastru: albastru închis, azur, turcoaz, albastru deschis, indigo, albastru cenușiu și multe altele; apusurile erau cele mai uimitoare combinații de culori: galben puternic, auriu, portocaliu, zmeură și mov deschis. Iubeam palmierii, bărcile, viața liniștită...

În ciuda tuturor frumuseților de care eram înconjurată în fiecare zi, în plimbările mele singură pe plajă seara mă simțeam singură și nostalgică. Îmi lipseau copiii și prietenii apropiați. Uneori aceste sentimente erau copleșitoare și mă făceau să plâng și să mă rog pentru puterea de a merge mai departe și de a nu mă simți descurajată și singură.

Dacă stăteam în preajma apei și admiram peisajul puteam să simt

prezența lui Iisus. Uneori nu știam ce să-I spun. Uneori eram atât de tristă că nu-L puteam auzi. Dar era ca atunci când stai lângă un prieten apropiat, după ce ai spus tot ce aveai de spus iar apoi stați împreună, în liniște, bucurându-vă unul de prezența celuilalt.

Dimineața, înainte ca agitația zilei să înceapă, ascultam o predică sau un mesaj de inspirație. Nu știu cum aș fi supraviețuit fără acele momente de devoțiune dimineața și fără clipele petrecute cu Iisus seara. Au fost niște momente foarte speciale pentru mine.

Acum scriu acest articol din Sarajevo, unde sunt în vizită. Fiul meu este mult mai înalt acum. Și-a poziționat camera modernă pe un trepid și a alergat să stea lângă mine. Clic. Sunt pregătită pentru următorul capitol din viața mea.

MILA NATALIYA A.
GOVORUKHA ESTE CONSILIERĂ
PENTRU TINERET ȘI
VOLUNTARĂ ÎN UCRAINA.

DE LILA POTTERS

» Dă mai DEPARTE

M-am așezat pe scaun și am așteptat ca avionul să decoleze. Spatele mă durea, iar mâinile și picioarele îmi erau înțepenite din cauza celor cinci ore de condus până la aeroport, plus două ore cu primul avion. Nu așteptam cu bucurie următoarele cinci ore de zbor la clasa a doua, unde scaunele sunt mai înghesuite.

Mintea mi-a zburat la fiica mea, care nu a împlinit încă 18 ani, și pe care tocmai o dusesem să stea pentru o vreme cu fratele ei. Îmi va fi dor de ea! Era pentru ea prima dată departe de casă, iar inima mă durea la gândul că nu va fi alături de mine. Cunoșteam bine acest sentiment. Ea era a cincea dintre cei șase copii ai noștri și îi venise

timpul să părăsească căminul părintesc. Trebuia să mă fi obișnuit deja, gândeam eu. Dar aceiași sentiment de goliciune începea să pună stăpânire pe mine. Lacrimile au început să-mi curgă, dar m-am hotărât să nu mă las pradă emoțiilor.

Avionul s-a așezat pe pista de decolare, iar eu am închis ochii și mi-am îndreptat inima spre Iisus, cerându-I să zbor în siguranță și să aibă grijă de fiica mea cea dragă și de ceilalți copii ai mei. I-am mulțumit că are tot timpul grijă de noi. O voce ușoară mi-a șoptit atunci în inimă că totul va fi bine cu fiica mea, așa cum a fost și cu ceilalți patru frați ai ei mai mari, care au plecat de acasă înaintea ei.

Avionul a decolat, s-a ridicat în văzduh și s-a stabilit pe nivelul de zbor.

Mă alinam cu mângâierile Lui și îmi aminteam cum El mi-a răspuns întotdeauna la rugăciunile făcute pentru copiii noștri și pacea m-a copleșit. Lacrimile dorului s-au transformat în lacrimi de recunoștință și Îi mulțumeam pentru statornicia și mângâierea Lui.

Când am deschis ochii, am observat o femeie cu o fetiță de vreo trei anișori, care ocupaseră locurile de lângă mine, libere la decolare. Deși speram să am locuri goale lângă mine ca să mă pot întinde, m-am gândit că probabil stewardesa știa că au nevoie de acele locuri.

M-am uitat la mama care se chinua cu fiica obosită, plângăcioasă și somnoroasă. I-am oferit femeii perna mea și o pătură în plus ca să susțină capul copilului. Cu o privire recunoscătoare, ea mi-a explicat că zburau deja de opt ore. Curând fetița a adormit, pe jumătate în scaunul ei și pe jumătate în poala mamei.

Ni s-a servit mâncarea și am vorbit puțin între noi, stewardesa a venit să strângă tăvile, iar femeia a încercat și ea să se odihnească puțin. După câteva minute i-am observat o lacrimă pe obraz, urmată de o alta. A încercat să și le șteargă

înainte ca eu să le observ, dar și-a dat seama că le văzusem deja și mi-a zâmbit timid.

– Vă simțiți bine? am întrebat-o.

– Da, da, a spus ea. Dar lacrimile continuau să-i curgă.

Am mângâiat-o ușor pe braț.

– Pot să vă ajut cu ceva?

După o încercare temerară de a se calma, mi-a explicat că și-a dus băiatul de 16 ani la studii în Statele Unite. Mai avea alți șapte copii, dar el era cel mai mare și primul care a plecat de acasă. Deja îi ducea dorul.

Am privit-o cu uimire. Iată-mă așezată lângă o femeie care simțea aceleași emoții cum am simțit și eu cu doar câteva minute mai devreme, pe când mă gândeam la fiica mea.

I-am luat mâna într-a mea și i-am spus că o înțeleg. I-am explicat despre fiica mea și i-am spus și ei gândurile mângâietoare pe care le șoptise Dumnezeu inimii mele nu cu mult timp în urmă. M-a ascultat cu mare atenție și mi-a zâmbit printre lacrimi când i-am spus că ne putem ruga pentru copiii noștri, iar apoi ne putem încrede în Dumnezeu că va avea grijă de ei.

După ce ne-am despărțit, I-am mulțumit lui Iisus că ne-a păzit în timpul zborului și pentru modul perfect în care a aranjat El lucrurile. Sunt convinsă că El a fost cel care a

aranjat ca femeia să stea lângă mine, ca să-i pot transmite și ei cuvintele și mângâierea Lui. El a vrut să ne mângâie pe amândouă.

LILIA POTTERS ESTE
SCRIITOARE ȘI EDITOR ÎN SUA.

Dumnezeu nu ne alină doar ca să fim alinați, ci și ca să alinăm la rândul nostru pe alții. – *John Henry Jowett (1863-1923)*

Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz! – 2 *Corinteni 1:3-4*

Mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții. – 1 *Tesaloniceni 5:11*

Dar bunătatea Domnului ține în veci pentru cei ce se tem de El, și îndurarea Lui pentru copiii copiilor lor. – *Psalmul 103:17*

Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip. – *Isaia 49:15*

Dragostea nu încetează să iubească

DE MARA HODLER

Mulți cunoaștem versetul „Dragostea nu dă greș niciodată”.¹ Apare în cărțile de devoțiune pentru copii. Este amintit prin cântec, povești și poezii. Nu-mi amintesc să nu fi știut vreodată acest verset.

În copilărie înțelegeam că spune că dragostea este destul de puternică ca să-mi aducă ceea ce doream. „Dragostea” era asul din mânecă cu care făceam ce doream. Probabil că aveam o idee cam manipulativă despre dragoste. Credeam că poate convinge și încuraja orice rezultate erau necesare.

Dacă privesc în urmă văd că am folosit același concept de „dragoste” în mod generos și în legăturile mele de prietenie. Credeam că „Dragostea nu dă greș niciodată. Insistă până vei obține rezultatele necesare”. Credeam că dragostei îi era permis să manipuleze, deoarece „dragostea” mea pentru prietenii mei căuta doar rezultatele bune.

După cum ți-ai imagina, asta nu m-a făcut întotdeauna un prieten bun sau apreciat. Am încercat, chiar am încercat, însă cumva, de cele mai multe ori nu era suficient. Mă înțelegeam grozav cu oamenii care nu erau de mult timp în viața mea. Și mă avantaja faptul că stilul de viață al familiei mele implica multe călătorii. Deși aveam mulți prieteni apropiați pe termen scurt, nu am fost pusă în situația de a mă confrunta cu multe chestiuni cu prietenii fiindcă eram doar un timp limitat în preajma lor.

Pe la 20 de ani am stat mai mulți ani într-un loc. Atunci m-am confruntat pentru prima oară cu urcușurile și coborâșurile prietenilor apropiați. Uneori lucrurile mergeau bine și eram în sincron cu prietenii mei. Alteori lucrurile nu mergeau așa de bine. Unul avea probleme, făcea ceva ce îl rănea pe celălalt, altul se implica într-un hobby care nu îl includea și pe celălalt sau se împrietenea cu altcineva și nu era inclusiv.

Când se întâmpla așa eu încercam să readuc lucrurile la cum erau înainte, fără să mă uit la ceea ce avea nevoie sau își dorea și prietenul meu. Mă gândeam doar la cum consideram eu că trebuie să fie lucrurile.

De aceea am ajuns să ridic un zid între mine și cea mai apropiată prietenă a mea. Pentru o vreme am fost complet desincronizată de ea,

1. 1 Corinteni 13:8 traducere din engleză

2. 1 Ioan 4:8

de nu-ți venea să crezi că noi două ne petrecream tot timpul liber împreună în plimbări pe dealuri, în cafenelele noastre preferate și povestind cu orele. Îmi era dor de ea și îmi doream ca lucrurile să revină la cum erau înainte!

După câteva luni despărțite nu am mai suportat și m-am pus să mă rog pentru lucrul acesta. Dumnezeu mi-a reamintit de versetul „Dragostea nu dă greș niciodată”. Eram mai disperată ca de obicei și simțeam că am nevoie de ceva mai profund. Atunci am înțeles: dragostea nu dă greș *să iubească*. Dragostea nu caută un anumit deznodământ. Dragostea continuă să iubească!

Aceasta a fost cheia ce mi-a deslușit înțelesul versetului 1 Corinteni 13. Dragostea „este îndelung răbdătoare” (este în regulă să fii supărată pe mine); „crede totul” (știu că tu ești o persoană uimitoare); „nădăjduiește totul” (știu că vom fi mereu prieteni); „suferă totul” (de-abia aștept să îți dorești să fim prieteni din nou). Dragostea nu încetează să iubească.

Când mă uit la prietena mea din acest punct de vedere nu mai simt nevoia să încerc să „repar” ceva. Îmi dau seama că o iubesc și o respect suficient încât să am răbdare, să continui să o iubesc și să aștept până este și ea pregătită să restabilească prietenia noastră. Și chiar așa, nu după mult timp, lucrurile s-au îmbunătățit.

Recunosc că și acum, după un deceniu, am încă multe de învățat despre dragoste. Biblia ne spune că „Dumnezeu este dragoste”.² Chiar din aceste cuvinte se deduce că nu vom înțelege niciodată în totalitate dragostea sau să avem suficientă dragoste. Dar și subliniază de ce dragostea este atât de puternică și merită să ne străduim pentru ea. Atunci când iubim avem parte de esența lui Dumnezeu.

Dragostea are multe fațete. Se poate arăta prin faptul că mergi cu mama ta la cumpărături, te abții să faci un comentariu critic unui prieten, donezi ceva ce îți place dar nu folosești și așa mai departe.

Ca să stabilesc dacă fac sau nu ceva cu adevărat din dragoste am învățat să mă întreb: *Care sunt motivele mele?* Dacă caut un anumit deznodământ avantajos pentru mine sau insist pentru un anumit lucru, pot deduce că am anumite motive ulterioare.

Odată ce sunt sigur că mi-am dat la o parte motivele egoiste și am eliminat scuzele și justificările, atunci nu mai am decât o singură alegere de făcut: să continui să iubesc. Uneori este mai ușor de spus decât de făcut, dar am aflat că totul se compune din micile decizii motivate de dragoste pe care le facem. Când mă străduiesc să fac lucrul acesta descopăr că și Dumnezeu are grijă de restul.

ACEST ARTICOL ESTE ADAPTAT DUPĂ O
POSTARE DE PE JUST1THING.

CA UN ROLLER COASTER

AUTOR NECUNOSCUȚ

Îmi amintesc că aveam cam 14 ani când m-am dat prima oară pe un roller coaster. În timp ce vagonașele urcau prima rampă și tot sângele mi s-a dus în picioare, îmi amintesc că m-am întrebat: *Ce m-a apucat să fac asta?* Apoi a urmat succesiunea amețitoare de urcușuri și coborâșuri, fără oprire și fără șansă de ieșire. Singura mea opțiune era să mă țin strâns și să termin cursa.

Primele luni după ce L-am primit pe Iisus ca Mântuitor au fost precum un roller coaster. Câteodată eram sus, iar câteodată eram jos – foarte jos! Uneori, când „vagonelul” meu urca, mă gândeam *Minunat, lucrurile merg din ce în ce mai bine! Am fericirea garantată!* Dar ajungeam la un vârf, o mică pauză, după care plonjam în adâncurile îndoielii și deziluziei. Încă nu învățasem ce înseamnă „umblăm prin credință, nu prin vedere”¹, că trebuia să-mi atașez vagonul la promisiunile neschimbate ale lui Dumnezeu și nu la sentimentele mele mereu schimbătoare.

În zilele fericite de „urcare” simțeam că am făcut ceva bine. Poate am fost excepțional de smerit sau pe calea lui Dumnezeu. Orice ar fi fost, dar mă catapulta peste o anumită limitare invizibilă și mă îndrepta spre un nivel mai ridicat de spiritualitate, lăsând în urmă pământeni de rând. Simțeam că sunt în vârful lumii și eram mândru de mine. Parcă cucerisem Everestul!

Dar, invariabil, tocmai când mă simțeam mândru de așa-zisul meu progres spiritual, reveneam la adevăratul eu, cu problemele mele cât se poate de reale. Spre dezamăgirea mea îmi dădeam seama că încă nu îl atinsesem. De-abia dacă ajunseseam la un vârfuleț – unul din seria lungă de suișuri și coborâșuri fiindcă mi-am bazat viața spirituală pe sentimente, precum un roller coaster cu bucle și bucle și viraje neașteptate.

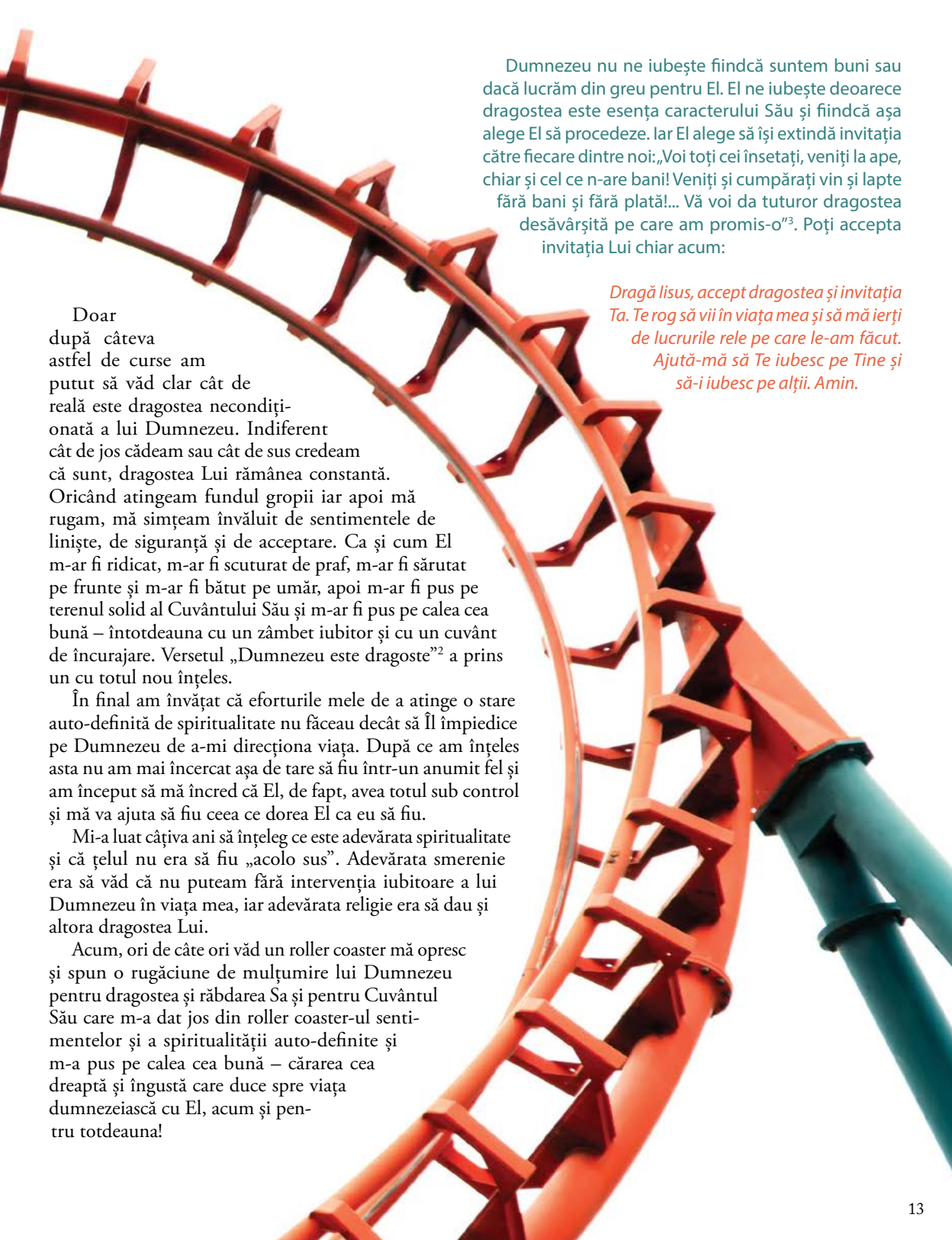
În cele din urmă, la capătul traseului, complet amețit, am fost uimit să aflu că Dumnezeu încă mă iubește! S-a comportat precum un tată, m-a luat în brațe, m-a reasigurat că totul va fi bine și m-a cărat până ce mi-a trecut greața sentimentului de eșec.

---

1. 2 Corinteni 5:7

2. 1 Ioan 4:8

3. Isaia 55:1,3 traducere din engleză

Dumnezeu nu ne iubește fiindcă suntem buni sau dacă lucrăm din greu pentru El. El ne iubește deoarece dragostea este esența caracterului Său și fiindcă așa alege El să procedeze. Iar El alege să își extindă invitația către fiecare dintre noi: „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați vin și lapte fără bani și fără plată!... Vă voi da tuturor dragostea desăvârșită pe care am promis-o”³. Poți accepta invitația Lui chiar acum:

Doar după câteva astfel de curse am putut să văd clar cât de reală este dragostea necondiționată a lui Dumnezeu. Indiferent cât de jos cădeam sau cât de sus credeam că sunt, dragostea Lui rămânea constantă. Oricând atingeam fundul gropii iar apoi mă rugam, mă simțeam învăluit de sentimentele de liniște, de siguranță și de acceptare. Ca și cum El m-ar fi ridicat, m-ar fi scuturat de praf, m-ar fi sărutat pe frunte și m-ar fi bătut pe umăr, apoi m-ar fi pus pe terenul solid al Cuvântului Său și m-ar fi pus pe calea cea bună – întotdeauna cu un zâmbet iubitor și cu un cuvânt de încurajare. Versetul „Dumnezeu este dragoste”² a prins un cu totul nou înțeles.

În final am învățat că eforturile mele de a atinge o stare auto-definită de spiritualitate nu făceau decât să Îl împiedice pe Dumnezeu de a-mi direcționa viața. După ce am înțeles asta nu am mai încercat așa de tare să fiu într-un anumit fel și am început să mă încred că El, de fapt, avea totul sub control și mă va ajuta să fiu ceea ce dorea El ca eu să fiu.

Mi-a luat câțiva ani să înțeleg ce este adevărata spiritualitate și că țelul nu era să fiu „acolo sus”. Adevărata smerenie era să văd că nu puteam fără intervenția iubitoare a lui Dumnezeu în viața mea, iar adevărata religie era să dau și altora dragostea Lui.

Acum, ori de câte ori văd un roller coaster mă opresc și spun o rugăciune de mulțumire lui Dumnezeu pentru dragostea și răbdarea Sa și pentru Cuvântul Său care m-a dat jos din roller coaster-ul sentimentelor și a spiritualității auto-definite și m-a pus pe calea cea bună – cărarea cea dreaptă și îngustă care duce spre viața dumnezeiască cu El, acum și pentru totdeauna!

Dragă Iisus, accept dragostea și invitația Ta. Te rog să vii în viața mea și să mă ierți de lucrurile rele pe care le-am făcut. Ajută-mă să Te iubesc pe Tine și să-i iubesc pe alții. Amin.

DE WILLIAM B. McGRATH

POVESTEA UNEI MICUȚE BATERII

Eram cu soția în SUA pentru o înmormântare. Am închiriat o mașină și ne rezolvam niște treburi prin oraș. Eu aveam nevoie de un atelier de reparat ceasuri să-mi cumpăr o baterie nouă și să cer să-mi fie montată pe bătrânul meu ceas de mână. Am intrat în două centre comerciale să întrebăm, dar nimeni nu ne-a putut ajuta. Am căutat și pe Google, fără succes, așa că am renunțat cu dezamăgire la rezolvarea acelei trebi.

În timp ce conduceam ne-am gândit la ruda noastră decedată și atunci i-am spus soției că îmi este greu să îmi imaginez cum poate Iisus să apară personal să-i întâmpine pe atât de mulți oameni diferiți atunci când ajung în Rai. Cu miliarde de oameni pe Pământ și mulți care mor în aceeași zi, cum poate ține Dumnezeu evidența fiecăruia dintre noi și cum ne poate

întâmpina personal când mergem în Rai?

Nici nu am terminat de vorbit, mărturisind acest gând oarecum de uimire negativă, când am simțit imboldul de a continua căutarea pentru bateria ceasului meu. Așa că i-am spus soției: „Mai întreb încă o dată” și am oprit pe bulevardul principal. Uimitor că primul lucru pe care l-am văzut când am parcat a fost un magazin, chiar în fața noastră, cu un semn mare: Ceasornicărie.

Soția a început să rădă și mi-a spus: „Vezi? Tocmai ți-a răspuns. Chiar așa!”

Ea s-a prins chiar înaintea mea. Dumnezeu îmi spunea într-un mod foarte succint și memorabil: *Eu pot să întâmpin fiecare om individual atunci când vine aici, tot așa cum pot să mă ocup până și de cele mai mărunte nevoi ale tale, chiar*

și de o micuță baterie, în moduri neprevăzute!

Așa că Dumnezeu a intervenit în ziua aceea și mi-a răspuns la întrebare! Iar noi am avut o întâlnire plăcută cu un domn vietnamez îndemânat, înconjurați de ceasuri frumoase. El a avut bateria potrivită, iar după ce mi-a verificat ceasul m-a asigurat că deși era foarte vechi, ceasul era în condiție foarte bună.

Mi-a reamintit de începutul Psalmului 139: „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști, știi când stau jos și când mă scol și de departe îmi pătrunzi gândul. Știi când umblu și când mă culc și cunoști toate căile mele”.

WILLIAM B. McGRATH ESTE SCRIITOR LIBER PROFESIONIST ȘI MEMBRU ÎN ORGANIZAȚIA THE FAMILY INTERNATIONAL ÎN SUDUL MEXICULUI.

CREAȚIA VORBEȘTE

DE MARIE ALVERO

Am fost odată cu familia pe vârful Pike, cel mai înalt din Munții Stâncoși. La 4300 m deasupra mării admiram priveliștea cu lacuri muntoase, formațiuni stâncoase, păduri și munți în toate părțile. Peisajul a rămas în amintirea întregii noastre familii și vorbeam de multe ori despre asta.

Știu că există multe modalități de a te bucura de natură. Cei entuziasmați de sălbăcie se minunează de creaturile ce locuiesc într-o anumită zonă, cei interesați de geologie sunt impresionați de poveștile muntelui, iar cei ce caută adrenalina se avântă în escaladări sau în sporturi extreme, dar eu am văzut imaginea lui Dumnezeu.

Mă uimește felul cum a creat Dumnezeu aceste peisaje uluitoare, fără legătură cu meritele mele sau ale întregii omeniri. Deși cunoaște natura noastră decăzută, totuși El a creat această lume minunată. El a creat o legătură între umanitate și

această creație, și între oameni. Prin intermediul naturii, a munților, oceanelor, pădurilor, deșerturilor, câmpiilor și al apei, noi ajungem să cunoaștem firea Sa: durabilă, uimitoare, neînfrică și dătătoare de viață.

Și mai mult, oricine poate ajunge să se bucure de frumusețile Sale indiferent de relația pe care o are cu Dumnezeu. Biblia spune că Dumnezeu trimite ploaie și pentru cel drept și pentru cel nedrept, arătându-ne dragoste în ansamblu. Creația Sa demonstrează dorința Lui de a se îngriji și de a susține lumea și loialitatea Sa față de noi în ciuda faptelor noastre. Creația, natura, este regenerantă, ceea ce exprimă speranță și promisiune, chiar și în mijlocul dezastrelor și catastrofelor.

Eu mă simt minuscul, o micuță notă pe portativul fantastic al unei simfonii, dar totuși sunt cunoscută. Sper să ai și tu ocazia să stai în

vârful lumii, iar atunci sufletul tău va spune ca și mine: *Dumnezeule, cât de mareș ești!*

MARIE ALVERO A FOST MISIONARĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA TRĂIEȘTE FERICITĂ ȘI ACTIVĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

Fie că este o pietricică pe fundul râului sau un vârf de munte, eu văd în toate lucrarea Domnului. Când pictez, încerc să reprezint frumusețea lui Dumnezeu în arta mea. ... Deoarece observ liniștea, seninătatea și starea de mulțumire a lui Dumnezeu, mă străduiesc să surprind aceste sentimente pe pânzele mele. Viziunea mea despre Dumnezeu îmi definește viziunea asupra lumii. – *Thomas Kinkade (1958-2012)*

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

FĂRĂ MĂSURĂ

Să nu gândești niciodată că sunt departe de tine. Să nu gândești niciodată că Mă voi plictisi de tine. Eu nu te judec după cât de multe realizezi sau după faptele bune pe care le faci. Eu nu te compar cu alții. Eu Mă uit la inima ta și la dragostea pe care o ai pentru Mine și pentru alții. Acestea sunt lucrurile importante în ochii Mei – nu faptele tale bune sau eforturile de auto-perfecționare.

Te rog să nu te compari nici tu după un standard pe care nu l-am pus pentru tine. Dragostea Mea nu se măsoară pe bucăți, după cât de mult crezi că Mi-ai dat sau ai făcut pentru Mine. Dragostea Mea este gratuită și din abundență.

Eu te-am iubit de la început și te voi iubi până la sfârșitul zilelor tale și mai departe – în eternitate! Pe măsură ce trăiești pentru Mine și ajungi să cunoști zilnic iubirea Mea vei vedea că este infinită și din abundență. Vreau să o accepți așa cum este. Nu încerca să o înțelegi fiindcă este peste puterea de înțelegere umană. Pur și simplu acceptă că este acolo, că este nesfârșită, apoi lasă-o să te schimbe, să te modeleze și să te inspire să dăruiești și tu altora.